

3.

„ÖRÖK IDŐKRE”

Április 10., szombat délután

A földi történelem minden idejében voltak Istennek emberei, akik meg tudták ragadni a kínálkozó alkalmakat. Nekik mondta az Úr: „Ti vagytok az én tanúim.” Mindig voltak istenfélő emberek, akik a fényugarakat, melyek az útjukat megvilágították, készségesen megragadták, és Isten Igéjét szólták az embertársaiknak. Énokh, Noé, Mózes, Dániel és a sok pátriárka és próféta mind az igazság prédikátora volt. Nem voltak csalhatatlanok, hanem gyenge, tévelygő emberek, azonban az Úr munkálkodott általuk, mivel odaszentelték magukat az Ő szolgálatára. – *Az evangélium szolgálói*, 13. o.

A világ a gyermekkorát élte, de a gonoszság annyira elmélyült és elterjedt, hogy Isten nem tűrhette már tovább, és ezt mondta: „Eltörölöm az embert, akit teremtettem, a földnek színéről.” (1Móz 6:7) Kijelentette, hogy Lelke nem fogja örökre éltetni a gonosz emberiséget. Ha bűneikkel tovább szennyezik a világot és gazdag kincseit, eltörli őket a teremtettségéből, és elpusztítja azokat a dolgokat, amelyekkel olyan nagy örömmel áldotta meg őket. [...]

„Hit által tisztelte Istent Noé, mikor megintetvén a még nem látott dolgok felől, háza népe megtartására bárkát készített, amely által kárhoztatta e világot, és a hitből való igazságnak örökösévé lett.” (Zsid 11:7) Mialatt Noé hirdette intő üzenetét a világnak, cselekedeteivel tanúsította az őszinteségét. Hite így tökéletesedett és lett nyilvánvalóvá. Példát adott a világnak arra, hogy miként kell hinni abban, amit Isten mond. Mindent, amije volt, a bárkába fektette. Amikor elkezdte építeni azt a hatalmas hajót a szárazföldön, tömegek jöttek mindenfelől, hogy megnézzék ezt a furcsa dolgot, és meghallgassák e különös prédikátor komoly, lelkes szavait. A bárkán ejtett minden kalapácsütés egy-egy bizonyosságtevés volt az embereknek. – *Pátriárkák és próféták*, 92, 95. o.

A világ ma sem kedvez jobban a keresztény jellem fejlődésének, mint Noé napjaiban. Az emberek gonoszsága olyan messzeható volt akkoriban, hogy Isten így szólt: „Eltörlöm az embert, akit teremtettem, a földnek színeről, az embert, a barmot, a csúszómászó állatokat, és az ég madarait; mert bánom, hogy azokat teremtettem. De Noé kegyelmet talált az Úr előtt... Noé igaz, tökéletes férfiú volt a vele egykorúak között Istennel járt Noé.” (1Móz 6:7-9) Igen, elkorcsosult korának romlása ellenére Noé örömet tudott szerezni Teremtőjének.

A föld történelmének utolsó napjaiban, a bűn és a romlás korában élünk, és nekünk is úgy kell járnunk, hogy Isten örömét lelje bennünk! Dicsérjük azt, „aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott el titeket” (1Pt 2:9)! Közvetlenül megfeszítése előtt mondott imájában Krisztus így szólt: „Nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól.” (Jn 17:15) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, I. köt., 90. o.

Április 11., vasárnap – A bűn alapelve (1Móz 6:5)

Isten kegyelme híjával az emberek szeretnek rosszat tenni. A sötétben járnak, és nincs önuralmuk. Szabad folyást engednek szenvedélyeiknek és étvágyaiknak, míg el nem veszítik összes jobb érzésüket, és csak állati szenvedélyek uralkodnak rajtuk. Ezeknek az embereknek érezniük kell a magasabb ellenőrző hatalmat, mely engedelmességre kényszeríti őket. Ha a kormányok nem gyakorolják hatalmukat, hogy megrémítsék a gonosztevőt, az állatok színvonalára süllyednek. A világ egyre romlottabbá válik. – *Bizonyságtételek*, I. köt., 362. o.

Az emberi értelem törvénye, hogy szemlélés által átváltozunk. Az ember nem múlhatja felül az igazságról, tisztaságról és szentségről alkotott fogalmait. Ha gondolatban soha nem emelkedik az emberi szint fölé, ha hitben nem tud elgondolkozni a végtelen bölcsességen és szereteten, akkor egyre lejjebb süllyed. A hamis istenek tisztelői istenségeiket emberi tulajdonságokkal és szenvedélyekkel ruházták fel, ezért őket tekintették jellembeli példaképüknek. Ennek következtében erkölcsük megromlott. „És látta az Úr, hogy megsokasult az ember gonoszsága a földön, és hogy szíve gondolatának minden alkotása szüntelen csak gonosz. [...] A föld pedig romlott volt Isten előtt, és megtelt a föld erőszakoskodással.” (1Móz 6:5, 11) Isten parancsolatokkal szabá-

lyozza az ember életét, de törvényét áthágták, és ennek mindenféle bűn lett a következménye. Az ember leplezetlenül és vakmerően vétkezett. A jogosságot a porba tiporták, és az elnyomottak kiáltása felhatolt az égig. – *Pátriárkák és próféták*, 91. o.

Vajon Isten kényszerít-e engedelmességre? Kényszeríti-e akaratosokat? Nem, nem soha! Az Úr felruházott képességekkel, értelemmel, ésszel. Elküldte a mennyből egyszülött Fiát, hogy utat nyisson, hogy a halhatatlanságot számotokra hozzáférhetővé tegye. Milyen kifogásokat hozhattok fel Isten előtt gyengeségeitekért, tisztátalanságotokért, gonosz gondolataitokért és gonosztetteitekért? [...]

Ne gondoljátok, hogy Isten csodát fog művelni, hogy megmentse a gyenge lelkeket, akik bűnt melengetnek, bűnben élnek, vagy pedig, hogy természetfeletti elem költözik életükbe, kiemeli őket önmagukból, magasabb légkörbe, ahol aránylag könnyű lesz, nem kerül különös fáradságba, különleges harcba, nem kerül énjük keresztrefeszítésébe. Akik Sátán területén játszadoznak, és várják, hogy ez történiük éretük, a gonosztevővel együtt pusztulnak el. Hirtelen jó rájuk a veszedelem, amelyből nem szabadulhatnak.

Isten gondoskodott arról, hogy az ember örök élettel bírhasson. Egyben gondoskodott utakról és módokról, hogy az ember e földi életben eleget tegyen a követelményeknek, nevezetesen, hogy szent életet éljen. Akik igazolják, hogy megragadták az eljövendő életet, ezt gyakorlati életükkel, jellemükkel bizonyítják, nevezetesen, hogy új életben járnak, tisztaságban és szentségben, mert kiélik a kinyilatkoztatásokat. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 452–453. o.

Április 12., hétfő – Noé (1Móz 6:9)

Noé sziklaszilárdan meg tudott állni a viharban. Törvénytelenység és erkölcsi romlás vette körül, de még ha le is nézték az embertársai, ő megőrizte szentségét és hűségét. Miközben a körülötte élő emberek megvetették Istent, és minden téren olyan tékozló életet éltek, ami erőszakhoz és csalásokhoz vezetett, a feddhetetlenség hű prédikátora figyelmeztette kortársait, hogy a bűneik miatt özönvíz fogja elpusztítani a földet. Felszólította őket, hogy térjenek meg, higgyenek, és meneküljenek a bárkába.

A prédikált üzenet Noé számára valóság volt. Noha a világ gúnyolódásaival szembesült, mégis az Úr eltökélt tanúja maradt. Alázata és feddhetetlensége fényt árasztott maga körül, ami éles ellentétben állt kortársai álnokságával és erőszakosságával. Szavait erő kísérte, mivel maga Isten beszélt szolgálja által az emberekhez. A mennyel való kapcsolata határtalan erővel ruházta fel őt... Micsoda egyszerű, gyermeki hite volt Noénak a világ hitetlenségével szemben! – *Reflecting Christ*, 322. o.

Üzenetébe Noé nem keverte bele Sátán kedvesnek és kellemesnek tűnő álnokságait. Nem értett egyet számos kortársa állításával, hogy Isten túlságosan irgalmas ahhoz, hogy ilyen szörnyűsége vetemedjen. Sokan ugyanis azt hangoztatták, hogy az Úr majd a bűnösöknek újabb próbaidőt ad, Noé azonban nagyon figyelt arra, nehogy azt a következtetést vonják le a szavaiból, hogy az alkalmas időt figyelmen kívül hagyóknak adatik majd egy újabb lehetőség a megtérésre. Ismerte Isten hatalmát, és megértette, hogy a Mindenható véghez fogja vinni tervét. Istenfélelme nem szakította el az Úrtól, hanem még szorosabb kapcsolatba került a mennyel, és kész volt buzgó imában kiönteni lelkét az Úr előtt. – *Signs of the Times*, 1895. április 18.

Az ihletett író feladatának megfelelően elmondja, milyen bűnök győzték le Noét, Lótot, Mózeszt, Ábrahámot, Dávidot, Salamont, és azt is, hogy félelmetes próbája órájában még Illés erős lelke is el tudott csüggedni a kísértés súlya alatt. Pontosan följegyezték Jónás engedetlenségét és Izrael bálványimádását. A Szentlélek nem takargatja, hogy Péter megtagadta Krisztust, hogy Pál és Barnabás közt éles ellentét volt, sem a próféták és az apostolok gyöngeségeit és bukásait, hiszen Ő az, aki elvonja a fátylat az ember szívről. Így ott olvashatjuk a hívők életét összes hibáikkal és ballépéseikkel, melyeket tanulságnak szánt a következő nemzedék számára. Ha teljesen gyarlóság nélkül valók lettek volna, emberfölöttiek is lettek volna. Ez esetben bűnös természetünk kétségbeesne, hogy elérje-e valaha a kitűnőségnek eme pontját. De mikor látjuk, hogyan küzdöttek, és hogyan estek el, majd hogy álltak fel és diadalmaskodtak Isten kegyelme által, akkor bátorságot merítünk belőle, és ez arra serkent bennünket, hogy mi is győzzük le az akadályokat, melyeket romlott természetünk hoz az utunkba. – *Bizonyságtételek*, IV. köt., 12. o.

Április 13., kedd – A Noéval kötött szövetség

Noé hite, kitartása és cselekedetei mondták ki az ítéletet a világ fölött. Ő nemcsak az akkori időre szóló igazságot prédikálta, hanem minden nap gyakorlatba is ültette az általa prédikáltakat. Még ha nem is emelte volna fel a szavát, és nem figyelmeztette volna embertársait, tettei és szent jelleme a gonosz és istentelen világ közepette akkor is az ítélet prédikációit jelentették volna a hitetlenek számára. Krisztus türelmével és szelídségével járt el, miközben folyamatosan kigúnyolták, gyalázták és megvetették. Gyakran imádkozott erőért és támogatásért, hogy eleget tehessen Isten rendeléseinek. Ez az erő ítélte el a hitetleneket. – *This Day With God*, 235. o.

A világ vakmerően áthágja Isten törvényét. Mivel az Atya régóta tűr, ők lábbal tiporják tekintélyét. Egymást kegyetlenkedésre, az Úr örökségének elnyomására biztatják. Így szólnak: „Mit tudhatná ezt az Isten, s van-é a Magasságosban értelem?” (Zsolt 73:11) Van azonban egy határ, amelyet nem léphetnek át, és már közel vannak a határhoz. Már most is majdnem túllépték Isten türelmének határvonalát, kegyelmének és irgalmának határát. Az Úr közbelép, hogy megvédje méltóságát, megszabadítsa népét, és visszaszorítsa a gonoszság áradatát.

Az emberek Noé korában semmibe vették Isten törvényét, és szinte már egyáltalán nem gondoltak a Teremtőre. Gonoszságuk olyan méretet öltött, hogy az Úr elárasztotta a földet vízzel, és elsöpörte gonosz lakóit.

Az Úr minden korban megismertette munkamódszerét az emberekkel. A válság idején kinyilatkoztatta önmagát, és közbelépett, hogy megghiúsítsa Sátán terveit. Sokszor engedett meg válságot nemzetek, családok és egyének életében, hogy megtapasztalják gondviselését. Megmutatta, hogy van Isten Izraelben, aki fenntartja törvényét, és megvédi népét. – *Krisztus példázatai*, 177–178. o.

Ádám és Éva megteremtésük alkalmával tudomást szereztek Isten törvényéről, és megértették azt. A Mindenható megismertette velük, hogy a törvény milyen igényeket támaszt az emberrel szemben. Utasításait a szívükbe írta. Az ember bukásával a törvény nem változott meg. Az Úr azonban egy gyógyító rendszert hozott létre, hogy az embert visszatérítse az engedelmességhez. Megváltót ígért, és az áldo-

zati felajánlások előremutattak Krisztus halálára, amin a bűnaldozatok alapultak. [...]

Ádám megtanította utódainak a menny törvényét. Így a törvény apáról fiúra szállt át, és megismerhették azt az egymást követő nemzedékek. Azonban csak néhányan fogadták el Isten kegyelmes gondoskodását az ember megváltásáról, amit engedelmességükkel viszonyoztak. A törvény megszegésével a világ olyan gonosz és romlott lett, hogy meg kellett tisztítani romlottságától az özönvízzel. Noé és családja megőrizték és megtartották a törvényt. A pátriárka megtanította leszármazottainak a Tízparancsolatot. – *Pátriárkák és próféták*, 363. o.

Április 14., szerda – A szivárvány jele

A szabadulás öröme Noéval nem feledtette el Istent, akinek gondviselő kegyelme őrizte meg őket. A bárka elhagyása után Noé első dolga az oltárépítés volt, és minden fajta tiszta állatból és madárból áldozatot mutatott be. Így fejezte ki a menny iránti háláját a szabadulásért és Krisztusban, a legnagyobb áldozatban való hitét. Az Úrnak tetszett az áldozat. Az áldás, ami ebből fakadt, nemcsak a pátriárkára és családjára terjedt ki, hanem a föld minden későbbi lakójára is. „És megérezte az Úr a kedves illatot, és mondta az Úr az Ő szívében: Nem átkozom meg többé a földet az emberért [...] Ennekutána míg a föld lesz, vetés és aratás, hideg és meleg, nyár és tél, nap és éjszaka meg nem szűnnek.” (1Móz 8:21–22) Ebből tanulhat minden ezután következő nemzedék is. Noé a kietlen földre lépett ki, de mielőtt magának házat készített volna, Istennek épített oltárt. Az állatállománya kicsi volt, és megőrzése nagy árat kívánt, de szívesen adott egy részt belőle az Úrnak annak elismeréséül, hogy minden az Úré. Így legyen nekünk is a legfőbb gondunk, hogy áldozatainkat önként adjuk Istennek. Irántunk való irgalmának és szeretetének minden megnyilatkozását hálásan kell elismernünk mind odaszentelésünkkel, mind ügyére adott ajándékainkkal. – *Pátriárkák és próféták*, 105. o.

Isten a bűnös ember iránt táplált végtelen irgalma folytán helyezte az égre az emberrel kötött szövetség jelét, a színpompás szivárványt. A szivárvány arra emlékeztet, hogy az Úr az embereket gonoszságuk miatt volt kénytelen elpusztítani özönvíz által. A terve az volt, hogy amikor a jövőző gyermeknemzedékek meglátják az égen átívelő szivár-

ványt, és a szüleiktől érdeklődnek felőle, akkor az idősebbek mesélik el, hogy a hajdani világ az emberek törvénytelenége miatt lett elpusztítva özönvíz által. Mondják el, hogy az ívelő szivárványt a magasságos Isten helyezte az égboltra annak bizonyítékaként, hogy többé sosem pusztítja el a földet vízzel.

Ez az égi jelkép erősítse meg mindannyiunkban az Úr iránti bizalmat, hiszen Ő mennyei irgalommal és jósággal fordul az emberhez. Bár az akkori világot kénytelen volt elpusztítani özönvíz által, azonban irgalma még ma is körülöleli a földet. Isten maga jelentette ki, hogy amikor felnéz a szivárványra, akkor Ő is emlékezni fog. Ez nem azt jelenti, hogy Ő meg tud feledkezni bármiről is, hanem csupán úgy kell értelmeznünk a kijelentést, mint emberi felfogóképességhez igazított igazságot. – *Spiritual Gifts*, III. köt., 74. o.

Isten Szava és ígérete hitünk egyetlen alapja. Isten Szavát igazságnak, élő, beszélő, neked szóló hangnak tartsd, és hűségesen engedelmeskedj minden kívánalmának. Az Atya hűséges, és az ígéretet Ő adta. A vezetők és tanítók erőfeszítései által akar dolgozni. Áldásaink a hitünk gyengeségei által korlátozottak. Isten nem vonakodik adni; Ő az erő birtokában van. Táplálnunk kell a szív szelídségét és szentségét. Gazdagok lehetünk az Úr szeretetének és kegyelmének naponkénti bizonyítékai által, melyek önmegtagadó erőfeszítéseinkben nyilvánulnak meg. Kérem szombatiskolánk munkásait, öltsek magukra Isten minden fegyverét, és Jézus Krisztus hű katonáiként mutassák meg a hűségüket. Ő minden munkát megjutalmaz, melyet a dicsőségére tettek. – *Tanácsok a szombatiskolai munkához*, 72. o.

Április 15., csütörtök – „Csak Noé maradt meg”

Noé kortársainak azért kellett elpusztulniuk, mert a rendelkezésükre álló százhusz év ellenére is szándékosan a törvénytelenég útját választották. Nem éltek az Isten által felkínált megtérési lehetőséggel.

A világ tűzzel történő elpusztítása előtt az emberiség még kap egy próbaidőt. Mindenkienek még egyszer alkalma adódik arra, hogy hűséget tanúsítson az Atya iránt, vagy elutasítsa Őt. Sátán azt akarja elhíttetni az emberekkel, hogy saját tervei alapján képes lesz megújítani a földet. Hívei reformátoroknak vallják magukat, de nem fognak sikerrel járni, mivel nem Krisztus tervei alapján cselekszenek. Hogyan lenné-

nek képesek mások életét megreformálni, ha a saját életüket sem tudták megváltoztatni?

Isten tanúiként üzenetet kell vinnünk az egész világnak. Az Úrnak még temérdek gyermeke van, aki sosem hallott a jelenvaló igazságról. A menny utolsó figyelmeztetését kell hirdetnünk. – *The Upward Look*, 88. o.

Isten követői, akiket egyházához küldött, Izrael elhívásának, sikereinek, kudarcainak, Isten kegyeibe való visszafogadásának, a szőlőskert Gazdájától való elfordulásának történetéről, valamint arról beszéltek, hogy a korszakokat átfogó tervet a maradék fogja megvalósítani, melynek életében minden szövetségi ígéret teljessé válik. [...]

Izrael! Bízzál az Úrban! A szőlőskert Gazdája még most is gyűjti régóta várt drága gyümölcseit a nemzetek és népek közül! Nemsokára eljön övéihez; és azon a boldog napon végre megvalósul Izrael házával való terve. – *Próféták és királyok*, 22. o.

Tekintsetek a Kálvária keresztségére, a mennyei Atya határtalan szeretetének és végtelen kegyelmének bizonyosságára! Bárcsak mindenki megbánná bűneit, és visszatérne első cselekedeteihez! Amikor a gyülekezetek ezt megteszik, mindenekfelett fogják szeretni Istent, felebarátaikat pedig úgy, mint önmagukat. [...] Az Úr népe Krisztusban lakozik, Jézus szeretete feltáruhájuk, és egy Lélek eleveníti meg mindnyájuk szívét, megújítva őket a krisztusi képmásban és hasonlónak formálva lelküket. Az igaz szőlőtő élők vesszőiként mindnyájan egyesülnek Krisztussal, az élő fejjel. Krisztus lakik majd a szívekben, aki vezeti, vigasztalja és megszenteli őket, és a világ elé tárja Jézus követőinek egységét, bizonyosságot téve ezzel a maradék egyház mennyei küldetéséről. A Megváltó egyházának egysége bizonyítani fogja, hogy Isten a világba küldte egyszülött Fiát. – *Szemelvények Ellen G. White írásából*, I. köt., 385. o.

Április 16., péntek – További tanulmányozásra

- *A megváltás története: „A vízözön”* című fejezet.
- *Pátriárkák és proféták: „Az özönvíz után”* című fejezet.